

1ste Afdeling.

Løbe-Nr. 1—10.

Under denne Afdeling er optaget saadanne Laan, der ere ydede i Henhold til de almindelige Vilkaar for Statskassens Medvirksomhed til Tilvejebringelse af hensigtsmæssige Baadehavne. I bemeldte Vilkaars Post 4 er bestemt:

„Havneindtægterne skulle forlods anvendes til Laanets Forrentning og Afdragning; hvad der herefter bliver tilovers, oplægges til Dækning af fremtidige Vedligeholdelsesudgifter“.

Som naturligt Supplement hertil fastsætter Vilkaarenes Post 5, at vedkommende Amts- eller Sognekommune skal forpligte sig til, saafremt de til Havnens ordinære Vedligeholdelse medgaaende Udgifter ikke kunne dækkes af Havnens egne Midler, at tilskyde det manglende af Kommunens Kasse.

I Henhold til Vilkaarenes Post 4 er det i de paagældende Obligationer bestemt, at Debitor er pligtig til „forlods af Havneindtægterne og for saa vidt disse tilstrække“ at afdrage, eventuelt forrente Gælden med et nærmere fastsat aarligt Beløb.

Efter de citerede Bestemmelser Ordlyd laa det utvivlsomt nærmest at antage, at Afdragene paa, eventuelt Renterne af Laanene skulle udredes af Havnens Indtægter forud for alle andre Udgifter, og denne Forstaaelse af Debtors Forpligtelse blev ogsaa i lange Tider hævdet, indtil det under Behandlingen i Folketinget af Lov om Tillægsbevilling for 1899—1900 blev fastslaaet, at Laanebetingelserne skulle forstaaes saaledes, at Udgifterne til Havnens ordinære Vedligeholdelse maa gaa forud for Betaling af Renter og Afdrag til Statskassen.

Naar Afdragsforpligtelsen er bleven begrænset paa denne Maade, saaledes at Statskassen først har Ret til at fordre Afdrag, eventuelt Renter, efter at de daglige Udgifter til Havnens Pasning og Bestyrelse og Udgifterne til den forsvarlige ordinære Vedligeholdelse ere udredede af Havneindtægterne, og det samtidig haves i Erindring, at de heromhandlede smaa Baadehavnes aarlige Indtægter ikkun andrage ubetydelige Beløb, der for største Delen eller undertiden fuldstændig ville medgaa til Bestridelsen af ommeldte Udgifter, vil det være klart, at Afviklingen af Gældsposterne paa den kontraktmæssig vedtagne Maade vil strække sig over en uoverskuelig Fremtid, og at Fordringerne under Hensyn til den for de flestes Vedkommende indrømmede Rente-frihed har en langt ringere reel Værdi, end deres Paalydende angiver. I denne Forbindelse skal bemærkes, at naar der nedenfor gives Oplysning om de enkelte rentefri Gældsposters reelle Værdi for Juni Termin 1905, er denne Værdi beregnet ud fra den Forudsætning, at de i Obligationerne stipulerede Afdrag prompte betales, en Forudsætning, som med Fortiden for Øje ganske vilde svigte. Herefter tør det siges, at Gældsposternes Afgørelse selv ved en mindre Affindelsessum vil være en Fordel for Statskassen.

Naar paa den anden Side Debitorerne, som det følgende vil vise, have erklæret sig villige til som fuld Afgørelse af deres Forpligtelser kontant at betale Affindelsessummer, som efter Kommissionens Skøn maa siges at være antagelige, er dette grundet i, at de paagældende Debitorer, saaledes som Kommissionen under Forhandlingerne med dem har bemærket og ved enkelte Lejligheder har hørt udtrykkelig udtalt, have en redelig Erkendelse af, at der paahviler dem en *virkelig Gældsforpligtelse* til Statskassen, og at de nære en redbon Vilje til efter Evne i størst muligt Omfang at opfylde denne Forpligtelse. Og dertil kommer, at det fortsatte Gældsforhold til Statskassen afføder forskellige Ulemper for Debitor. Det stadig tilbagevendende Krav fra Administrationens Side om, at Havnen skal opfylde sine Forpligtelser, og Kreditors gentagne Forlangende om, at Debitor i modsat Fald paa regnskabsmæssig Maade maa dokumentere sin Mangel paa Evne til at betale de obligationsmæssige Ydelser, kan ikke være andet end ubehageligt for Debitor, og det forstaaes derfor, at han for at komme ud af et saadant Gældsforhold og for at opnaa fri og ukontrolleret Dispositionsret over Havnens Indtægter er villig til at bringe et Offer.